zuzana froňková

bůh a neonové žabky

pointa

Bůh a neonové žabky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Zuzana Froňková

Bůh a neonové žabky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

zuzana froňková

bůh a neonové žabky

pointa

Moc děkuji všem, kteří této knížce pomohli na svět.

Zvláštní díky patří Gábi Zoubkové, Gabriele Schneider, Báře Dočkalové, Helče a Michalovi Šedivým a Knihkupectví U Hrušky, Pacov.

© 2021 zuzana froňková
illustrations © alena brunhilda burneleit, 2021
design © johana kratochvílová, 2021

obsah

bůh a neonové žabky 7
cesta z města 15
včelí muž a prasopes 29
stará baletka 37
musí ven v celku! 43
do knihkupectví blbky nelezou 51
bezvětří 59
dobrej mejdan 65
den D 73
krásnější svět s Magnesií 81
zloděj ovcí s motýlkem 89
štěstí z Lidlu 97
bába s perlovou náušnicí 105
taneční hodina 115
chlupaté dítě 125
venkovská idyla 133
když do ráje vtrhla Helenka 141
poklady 149
kominík v domě 159
díra do světa 169
dvojmužný válec 179
advokát E. T. 187
facebook a zamrzlý hovnocuc 195

bůh
a neonové žabky

A máme to za sebou. Pět dní přednášek a seminářů. Třicet účastníků ze šestnácti zemí. Tyhle mezinárodní akce jsou sice pořádný stres, ale zároveň inspirují, až povznášejí. Na konci mívám pocit, že svět je jedna malá vesnice, a jsem spokojená, že v ní mám své místo.

Teď už bych si ale přála jen mávnout kouzelným proutkem a být v té mojí malé vesnici, na chalupě, kde bych si zalezla do houpačky a prospala celý víkend. Jenže mě čeká ještě asi osm hodin v autě. Pouštím si italské rádio, pak přecházím na cédéčka, a tak se mi podaří prozpívat se až do Německa. Tady už ale musím zastavit. Dotankuju velký kafe a pak už dojedu domů na jeden zátah. Mám super čas. Stihnu to ještě za světla.

Ke kafi jsem přihodila pár koblížků. Zasloužím si je. Usedám zpátky do auta, ale nemůžu nastartovat. Světla? Ne, rozsvíceno jsem nenechala. A i kdyby, na benzínce jsem byla jen chvíli. Klid, dělám něco blbě! Nádech, výdech. Klíček v zapalování doprava. A nic. Vůbec nic se neděje. Jen trochu škytnou kontrolky a ticho. Sakra! Hledám papíry od pojištění a volám na

asistenční službu. Paní na call centru mi suše oznámí, že pro mě může poslat odtahovku, ale na tuto službu se moje pojistka nevztahuje, a tak bych ji musela uhradit sama. Když se snažím vymámit z ní trochu soucitu, je nekompromisní, a ještě si přihodí, že jsem si to měla rozmyslet dřív a „na tuto eventualitu se připojistit". Nakonec se provokativně zeptá: „Mohu vám ještě s něčím pomoci?" Kráva! ulevím si, samozřejmě až potom, co jí slušně poděkuju. Polovina toho, co jsem si teď vydělala, padne na cestu domů. Navíc není vůbec jasný, jak dlouho bych tu musela na odtahovku čekat. Je mi do breku a třesou se mi ruce. Zahřívám si je o poloprázdný kelímek. Snažím se uklidnit a myslet. Kousek za mnou se ozve čeština. Když jsem v cizině, Čechy většinou nevyhledávám a někdy se za ně i stydím. Teď mi ale přijdou jako dar z nebe.

Dva postarší manželské páry sedí u kafe na dřevěných lavicích a užívají si odpolední sluníčko. Třeba se jim povede to auto nastartovat! Jdu to zkusit. Jsou moc milí a pánové se mi ochotně hrnou pomoct. „Je to určitě baterkou. Jestli předtím nijak nezlobila a vy tu nestojíte moc dlouho, možná by to šlo roztlačit," navrhne

jeden z mužů a následující dlouhé minuty běháme po parkovišti. Teda já se vozím v autě, do kterého se vší silou opírají dva teď už trochu upocení pánové v nejlepších letech, ale auto pořád jezdí jen na lidský pohon. Na konci parkoviště mě otočí a tlačí zase zpět k benzínce, odkud to celé pozorují jejich manželky. Mám pocit, že se docela dobře baví. Já ale s každou otočkou ztrácím naději a pánové nadšení i sílu.

„Takhle to nepůjde. Nahodíme vás přes kabely," ukončí všeobecné trápení ten upocenější. Jsem mu vděčná. Ženy už dopily kafíčka a začínají se tvářit netrpělivě. Pánové propojují baterku mého malého Brouka s jejich Oktávkou. Cvak, a moje auto tiše vrčí. „Plyn, víc plynu. Musíte mít pořád nohu na plynu!" Neodvážím se odporovat, a tak jen stáhnu okénko a poslouchám jejich dobré rady. „Máte natankováno? Tak to vám vydrží až domů. Nesmíte zastavit! Ta baterka je na tom fakt bídně. Takže jeďte pěkně pomalu, ne víc než stovkou, ať vám vydrží benzín. A nepouštějte nohu z plynu, jinak je to v háji. A šťastnou cestu!" Něco zakoktám a zavírám okno. Tři hodiny nesundat nohu z plynu. Na dálnici. Nechápu, jak to udělám,

ale pomalu vyjíždím z odpočívadla a zařazuju se mezi kamiony.

A ono to překvapivě jde. Pořád se ale pekelně soustředím na tu nohu na plynu. „… nepouštějte nohu z plynu, jinak je to v háji…“ Nepouštím! A jedu! Po čase už si troufnu zapnout rádio a začínám si zase zpívat. Udržuju si pohodovou vzdálenost od kamionu přede mnou, a dokonce se mi párkrát podařilo předjet! Ještě že jsou německé dálnice přehledné a řidiči tak ohledu… Nestačím to slovo ani domyslet. Z pravého pruhu se z hada kamionů najednou vyloupne oprýskaná dodávka a nacpe se těsně přede mě. Řidič mě snad vůbec neviděl. Já nejedu rychle, ale on jede šíleně pomalu, nebo snad skoro stojí?! Pouštím plyn a prudce dupu na brzdu. V tu chvíli zhasíná motor. Mé auto se ale pořád řítí strašně rychle k dodávce přede mnou. Vší silou beru za ruční brzdu, dostávám smyk. Brouček sebou chvíli smýká doleva i doprava a pak se začne otáčet. Dodávka mi mizí z dohledu a já se ocitám v podivné bublině.

Najednou se všechno děje velice pomalu a zároveň jakoby bez mého přičinění. Moje

pravá ruka mačká tlačítko s trojúhelníkem, ale blikačky se nespustí. Palubní deska je černá. Auto nereaguje vůbec na nic. Svírám volant a snažím se ho udržet rovně, ale točíme se dál. Vidím, že několik aut projelo kolem. Vůbec nic neslyším. Brouček se ještě pootočí a nakonec zůstává stát naštorc někde uprostřed čtyřproudé dálnice. Sedím, zírám dopředu a čekám ránu. Každou vteřinu do mě musí někdo narazit. Jenže nenaráží! A já vnímám jen klid a ticho.

Když se konečně odvážím rozhlédnout, uvidím podivnou scénu. V nejrychlejším levém pruhu zastavuje auto. Z něj vyskakuje muž. Na nohou má zelené neonové žabky. Jedním pohybem ruky znehybní všechna auta za námi a sám tlačí mé auto směrem k odstavnému pruhu. Posunky se ptá, jestli jsem OK. Moje ruka mu ukazuje palec nahoru, ačkoli vůbec netuším, co se děje. Muž skočí zpět do svého auta, obrovského bílého Jeepu, a spolu s ním se jako na povel rozjedou i všechny čtyři pruhy dálnice.

S auty se rozběhne i čas. Stojím v odstavném pruhu a kolem hřmí motory aut. Bezmyšlenkovitě otočím klíčkem a motor naskočí.

Auto vrčí, palubní deska svítí. Pomalu se rozjíždím a zařazuju se mezi kamiony. Zastavím až na první benzínce v Čechách. Musím! Odtud už mě přinejhorším odtáhnou. Dojatě piju hnusný drahý kafe a ignoruju mrzutou prodavačku. Pak v pohodě nastartuju a za pár hodin usínám doma.

Druhý den ráno hned mířím za kamarádem do servisu. „Hm, pěkný!“ mumlá si Jarda a prohlíží si cosi pod kapotou. „Kdo tě sem odtáhl?“ zvedne hlavu od motoru. „Nikdo, dojela jsem sama,“ odpovídám trochu překvapeně. „Jo, jasně! Hele, kdyby tendle drát byl celej, tak bych ti to věřil, ale když je na dva kusy… Todle auto sem prostě dojet nemohlo. V tomdle já se vyznám!“ uculí se a vítězoslavně na mě mrkne.

Usměju se a neodporuju. Přece mu nebudu vysvětlovat, že když Bůh jezdí v Jeepu a nosí neonový žabky, můžou auta klidně jezdit i bez toho jeho drátu.

cesta z města

Už nějakou dobu jsem snila o „cestě z města“, o klidném životě v harmonii s přírodou. Ale čím se v té přírodě budu živit? Jsem občas naivní, ale i tak mi bylo jasné, že zemědělec ze mne nebude. Když jsem na webových stránkách Románka a Gábinky zjistila, že pořádají kurzy o přírodním zahradničení, že zakládají Permakulturní akademii a vychovávají si budoucí lektory, kteří pak povedou kurzy po celé republice, nadchla jsem se. Navrhneme si vlastní zahradu a já se stanu certifikovanou lektorkou permakultury (trvale udržitelného „zemědělství“ a přístupu k půdě). Roky jsem školila manažery velkých a ještě větších firem. Pracovat s lidmi a něco je zábavně naučit, to umím, to zase jo. Najednou jsem v tom měla úplně jasno.

Okamžitě jsem sebe i svého muže Michala přihlásila na celý certifikační program, tedy na desetidenní kurz, který nás naučí spoustu praktického kolem zahrady. A nejen to. Pomůže mi nastartovat novou kariéru, která bude v harmonii se mnou i se světem. Bude to bezva dovolená!

Každá cesta ale začíná prvním krokem, nebo prvním ujetým kilometrem. My jich museli

ujet skoro devět set a trvalo nám to víc než deset hodin, z nichž většinu jsme prostáli v kolonách na D1 a zbytek probloudili po objízdných trasách. Mohla jsem to brát jako varování, ale já byla prostě moc nadšená. Po nekonečných objížďkách a bloudění, v Beskydech totiž navigace nefunguje, jsme dorazili do mého vysněného ráje. Těšila jsem se na chaloupku jako z pohádky, na malebnou světničku, zahrádku jako dlaň a voňavý ovocný sad. Trochu mě zarazilo, když jsme konečně zastavili u rezavých plechových vrat. Byla hluboká noc a nás místo chaloupky vítal nevzhledný „okál" a jeho hodně velká, nevkusná, stále neomítnutá přístavba.

Když jsme prolézali staveništěm, rozsvítilo se světlo v okně a ve dveřích se objevili oni – Románek a Gábinka. Muž s velmi dlouhým bílým plnovousem oděn do něčeho, co vypadalo spíš jako kostým jednoho z trpaslíků od Sněhurky než domácí oblečení, a vedle něj rázná slovanská žena, která se usmívala od ucha k uchu. Velmi vřele nás uvítali, hned jsme si začali tykat a seznamovat se s ostatními účastníky. Dostali jsme horkou polévku na zahřátí, namačkali jsme se v docela malé míst-

nosti, kde nám byla zima, a kurz byl oficiálně zahájen. Já jsem byla ale tak unavená, že si z prvního večera víc nepamatuju.

Ráno se vstává brzy. Jasně, jsem holka z města a prostě nejsem zvyklá. Jenže já se nevzbudila kohoutím kokrháním, ale zimou a zjistila jsem, že v tom „našem útulném hnízdečku", jak tenhle pokoj nazval Románek, jsou kromě naší manželské postele ještě další dvě palandy. Na jedné spala Ira ze Slovenska, na druhé Květa od Brna a prý dnes ještě přijedou další dva kluci. A ti budou spát taky tady, „aby nám tu nebylo smutno". Není mi smutno. Je mi těsno!

K snídani je celerovo-mrkvová polívečka, ta samá, jako byla včera k večeři. Je prý moc zdravá. Těšila jsem se aspoň na kafe. Kafe ale není v ceně. V ceně je k snídani bylinkový čajík ze zahrádky. No nic, já si ráda za pořádný kafe připlatím. Další spoluúčastníci jsou moc fajn. Zajímavá a různorodá partička. Většinou lidi, kteří hledají nějaký nový směr, nový podnět v životě. Bude to dobrý!

Celé dopoledne nám Gábinka s Románkem vypráví svůj inspirativní příběh. Stále se

mačkáme v oné malé místnosti, která je ještě cítit novou výmalbou. Stěny jsou výrazně oranžové, žluté a červené. Lavice, na kterých sedíme, jsou taky vyvedeny v hodně sytých barvách. To všechno dělal Románek sám. A my se nemusíme bát. I nám tenhle kurz určitě změní život a probudí v nás kreativitu. Je mi pořád zima, hrozná, a nejen mně. Dvě holky z Brna už si navlékly dokonce i rukavice. Na náš dotaz, co je s topením, se dozvídáme, že jsme z toho města nějaké zhýčkané, že Gábinka s Románkem zatápí jen na pár týdnů v roce. Nám však nepřipadá nemístné poprosit o zatopení, vždyť je listopad a jsme v horách. Přesto je znát jistá nevole k tolerování našich výstřelků – „tady nejsme v hotelu".

Gábinka nám následně osvětlí pravidla pobytu. Na těchto kurzech je prý zvykem, že účastníci pomáhají s chodem chalupy, a v mžiku jsou naše jména připsána do předem připravených kolonek k různým službám: služba v kuchyni – pomáhá s přípravou jídel a myje nádobí (myčka je ďáblův přístroj a do chalupy nepatří), služba na úklid – zametá a vytírá pokoje i společenskou místnost, služba

na koupelnu – myje sprchu (záchod se nemyje, ten je kompostovací). A kvůli některým choulostivkám z města („No nic ve zlým. To byl vtip!“) se musí vypsat i služba na štípání dřeva a topení. Hmm, vzhledem k ceně našeho pobytu, za kterou bychom se mohli nechat ovívat palmovým listem někde v lázních, jsem z místních poměrů trochu zaskočená a dávám si další extra kafe.

K obědu je obalovaný celer s brambůrkem a k večeři bude polívečka, pro změnu květáčková. Můžeme si ale zakoupit nějaké sladkůstky navíc. Beru si dvě tatranky a jdu se podívat na zahradu, abych si zlepšila náladu. Hned před domem ještě teď na podzim kvete řeřicha, tedy lichořeřišnice. Je oranžová a krásná. Přesně jako na fotce, která mě sem přivedla. Za ní už je ale všechno jinak. Jistě, nemůžu čekat krátce sekaný trávník, to se s myšlenkou přírodních zahrad neslučuje, ale všude je nějaký harampádí, plastový lahve jako miniskleníčky (je to prý nebývale funkční), hned před chalupou je naděláno od těch divných kachen, co jedí slimáky. Taky funkční. Ale hnusný! Ne ty kachny, ale to, že kaděj na práh. Já tu být